

Carlota Ficapota i el misteri de la berruga sospitosa

Lydia Valles

Il·lustracions de
Guillermo Saavedra

Una recepta màgica

OCTUBRE

Em dic Lota. Bé, en realitat em dic Carlota, però no em diguis així ni de broma.

El nom el va triar la mama perquè diu que li encanta com sona, que té música.

Jo això de la música dels noms no ho acabo d'entendre. Què passa, que soc un instrument o què?

A més, Carlota és massa llarg i, si sona a alguna cosa, és a finolis. I jo ni soc alta ni fina.

Avui és un dia especial perquè és el meu aniversari. I en faig set.

Ja sé que tots els aniversaris són especials, però el meu encara ho és més.

Vols saber per què? Doncs perquè l'àvia ha preparat macarrons màgics.

I avui, per fi, els tastaré per primera vegada.

He passat tota la vida sentint que aquests macarrons són la cosa més deliciosa del món mundial.

No m'ho ha dit només la iaia Alejandra, sinó també les meves ties i les veïnes de l'àvia, la Maruja i l'Aurora.

La Maruja i l'Aurora són dues dones grans que viuen juntes i soles. En realitat, vull dir que no tenen fills.

«Però tampoc els en calen», diu sempre la meva àvia.

I, veient com cada dia somriuen mentre reguen les plantes, diria que soles, soles, no se n'han sentit mai.

Avui la Maruja i l'Aurora han cuinat els macarrons amb la iaia, perquè els encanta trobar-se, xerrar de les seves coses i preparar plats especials.

Ho fan tan sovint que la mama, la Margarida, gairebé no posa mai els peus a la cuina.

Millor així.

La mare s'inventa receptes molt originals, sí, però no hi ha qui se les mengi.

Així que avui estic extraordinàriament contenta.

Per fi tastaré els macarrons màgics de l'àvia.

Després em cantaran *Per molts anys* i em donaran els regals.

Espero que em regalin una caseta dalt d'un arbre. **T'ho imagines?**

Un lloc secret i especial on trobar-me amb els amics: l'Edu, en Raül, la Mia i la Julieta.

Un lloc ben lluny de les meves germanes pesades.

La Pesada número u i la Pesada número dos. Les pots anomenar així, si vols, eh?

La mama diu que em vagi traient del cap allò de la caseta, que a Barcelona aquestes coses són impossibles.

Però, per què no? Potser el pare ho aconseguirà algun dia.

Ell és restaurador. Bé... això és el que posa al seu contracte.

En realitat, és inventor, i passa totes les hores que pot tancat al seu taller: unes golfes que fan olor de cremat i d'on sempre surten sorolls estranys.

Em penso que el meu pare pot fer coses genials, així que... per què no una caseta dalt d'un arbre?... I per què no avui mateix?

Quan s'acaba l'escola al migdia, la mama em ve a buscar.

Avui no és especial només pel tema dels macarrons. També perquè aquesta tarda no tornaré a classe. I això em fa molta il·lusió. Mol-tíssima! **No pas pel que t'estàs imaginant.** Vull dir... que no és perquè no m'agradi l'escola.

T'ho pensaves, oi?

No, no! És perquè passaré una bona estona sense les pesades. Tindrè més temps del que és normal sense elles.

Lliure com un ocellet. Podré ser la protagonista sense interrupcions. Dinaré sola amb els pares. Bé, amb els pares i amb l'àvia Alejandra, és clar.

No seria gens educat tastar els macarrons màgics sense ella. Què t'has pensat?

Quan arribem a casa de la iaia, hi ha la decoració típica d'un aniversari: un globus gegant amb el número set, gots i plats de purpurina, una corona lluent amb el meu nom i uns paquets que fan tota la pinta de ser els meus regals.

Però hi ha una cosa diferent que em crida l'atenció: una garlanda amb la paraula «Felicitat». S'hauran oblidat la s? Per què no hi posa «Felicitats»?

No tinc temps de buscar la resposta perquè l'àvia m'abraça amb força.

Una abraçada d'os, càlida i llarga, seguida d'un munt de petons sorollosos a la galta.

—laia, que em deixaràs vermella com un tomàquet! —li dic fent morros.

—Què va, nineta. Són els petons justos per a la meva neta estimada.

—D'acord, però no en vull més —li deixo anar sense pensar-m'ho.

Sé que a l'àvia li puc dir qualsevol cosa.

—La meva estimada Lota sempre ha estat una mica gateta —diu fent-me l'ullet—.

Molt bé, doncs aleshores toca el discurset! —anuncia amb un somriure trapella.

—Oh, mare... —diu la mama—. De debò penses fer-ho?

Jo no entenc res.

Ni el discurs ni la pregunta estranya de la meva mare.

El pare em dona uns copets a l'esquena, i no sé si això m'ha de tranquil·litzar o no.

L'àvia es posa unes ulleres de color violeta que no em preguntis d'on han sortit.

Són ulleres per poder llegir un paper vell i arrugat que agafa ben fort amb les mans.

Abans que ningú pugui dir res, comença a moure's amb un ball improvisat.

Fa rodar els malucs com la Shakira, i jo sento que em caurà la cara de vergonya.

No l'havia vist mai ballar així.

I, quan penso que ja no pot anar a pitjor, comença a cantar unes paraules estranyes amb veu d'òpera:

—El set pensa poc i tot ho sent.

Perquè qui sent bé no cal que pensi gaire.

Set nans cuidaven la Blancaneu.

Set genets corrien a peu.

Set és el número de les bruixes,

i els seus negres gats mai les defugen.
Set és el número escollit,
i set en fas avui, boniqueta del meu pit.

S'ajusta les ulleres. Respira. Fa una pausa i remata amb un to que, creu-me, han sentit tots els veïns.

Perquè no arribin les esperades desgràcies,
menja els macarrons amb lleugeresa i gràcies.

Acaba la cançoneta i el ball amb una postura final, com si fos una artista professional.

El pare aplaudeix.

La mare s'eixuga el front i sospira fort, mentre es venta amb les mans.

Ell, en canvi, no para: continua aplaudint amb entusiasme.

Jo encara estic tan incòmoda que només se m'acut dir:

—Eh... i si els macarrons no m'agraden? Podem anar ja a taula?

Ens hi asseiem, en silenci. I jo no paro de repetir-me per dins que no entenc res. No tinc ganes ni d'aixecar la vista de les estovalles.

De fet, m'amagaria sota el tovalló, però ja no soc tan petita per fer aquestes coses.

Així que aguanto.

Ja no sé si vull tastar els macarrons, però tinc gana, i fan una olor tan bona que em sembla el més deliciós que hagi ensumat mai.

Tanco els ulls i l'olor encara es fa més forta.

M'hi llenço i començo a devorar-los gairebé sense respirar.

Un darrere l'altre. En cinc minuts, ja me'ls he acabat. Demano una altra ració mentre as-saboreixo l'últim mos.

La mare em diu que no puc menjar-ne més, perquè l'àvia ja m'ha servit un bon plat.

Potser té raó, però és el meu aniversari, i tinc dret a repetir.

Així que vaig a la cuina amb l'excusa d'agafar la gerra d'aigua que s'han deixat.

I veig l'olla encara ben plena de macarrons.

No penso demanar permís. De cap de les maneres.

Agafo macarrons amb la punta dels dits, un rere l'altre.

Boníssims.

Increïblement boníssims.

Fins que la mare em pesca in fraganti.

—Carlota! —diu enfadada—. No pots menjar més macarrons, eh? No pots, m'has sentit?

—I per què no? —dic amb la boca plena—. Avui és el meu aniversari i són boníssims.

Encara que... em penso que tenen un gust una mica estrany.

—És el paté —m'explica la mare—. El paté els fa especials en tots els sentits. És un paté que no es ven enlloc.

Jo la miro sense entendre molt bé què vol dir. L'única cosa que sé del paté és que a la meva gata li encanta.

La Tigri és capaç de miolar fins a avorrir-nos si no li'n donem

una mica per sopar.

Però no crec que sigui una bona idea posar-lo dins d'aquest menjar.

De fet, només de pensar-hi ja em fa una mica d'angúnia.

De cop, noto un petit retorçó a la panxa, i deixo el macarró que encara tenia a la mà.

Ostres tu.

Quan acabem de dinar, arriba el moment esperat: pastís de xocolata i maduixes, i els regals.

Tinc tantes ganes d'obrir-los que bufo les espelmes abans no s'acaba la cançó.

Els vaig obrint un darrere l'altre, esperant trobar una noteta que digui:

«Val per una caseta dalt d'un arbre.»

Però res.

Un pijama d'aneguets, amb bec i tot. **No m'ho puc creure. Qui vol dormir així als set anys?**

Una motxilla nova.

Un joc de taula.

Dos llibres.

I uns *walkie-talkies*.

—El pijama és de part de la Xesca —diu el pare—. L'ha comprat amb la seva paga.

Això vol dir que la Pesada número u vol fer veure que és una bona germana.

La Xesca té tretze anys i sap molt bé quan li convé fer mèrits.

Segur que els pares estan encantats, però a mi no m'enganya. L'haurà comprat amb aquell somriure trapella. I no penso posar-me'l.

—Els *walkies* són de l'Adri —afegeix el pare.

L'Adri és la Pesada número dos. Un tap de quatre anys que es passa el dia fent el que fan les germanes petites: molestar. Molestar sempre. Especialment, en els millors moments.

Els *walkies* han estat idea seva, perquè li encanta parlar.

Però ara voldrà que em posi a l'altra banda i que juguem com si fóssim germanes ideals.

Doncs no, gràcies. Ningú no entén els germans del mig. És un rotllo ser al mig.

Però no et pensis, eh?, em sembla que ja li estic trobant el truc: puc manar l'Adriana i deixar-me manar (quan em vingui de gust) per la Xesca.

És clar que les estimo. Però a mi m'agrada estar sola sovint. I elles, això, no ho respecten.

Per sort, els meus amics sí. I per sort, la tarda pot ser una mica més normal que aquest dinar.

Hem quedat al parc per celebrar el meu aniversari.

Segur que l'Edu, en Raül, la Mia i la Julieta es quedaran de pedra amb els macarrons.

No he pogut evitar amagar-ne un tàper ben ple dins la motxilla.

Sí, és possible que els pares no hi estiguin gaire d'acord, amb això d'endur-me'ls d'amagat.

Però tinc l'esperança que no se n'adonin.